

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 29/2014-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť J. H., zastúpeného advokátkou Mgr. Silviou Kaveschánovou, Trnavská cesta 104, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prievidza sp. zn. 9 Er 2230/2008 z 5. júna 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2013 doručená sťažnosť J. H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. Silviou Kaveschánovou, Trnavská cesta 104, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 Er 2230/2008 z 5. júna 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9 Er 2230/2008 v procesnom postavení povinného. V označenom exekučnom konaní je exekúcia vykonávaná spôsobom predaja nehnuteľností na dražbe.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že exekútor „... pri výkone rozhodnutia speňažil moju nehnuteľnosť - rozostavaný neskolaudovaný rodinný dom na parc., a parcely č. , všetky parcely registra C KN, k. ú. K., zapísané na LV... Správa katastra Prievidza, ktorá sa konala dňa 10. 6. 2011 o 13.00 hod, kde bol udelený príklep vydražiteľovi, ktorým bol oprávnený L. Ž.. Príklep bol schválený Uznesením OS Prievidza 9 Er/2230/2008-152... Výťažok z predaja bol 100.100.00 EUR, teda bol postačujúci na úhradu pohľadávok oprávneného L. Ž. i nákladov exekútora. Napriek tomu, exekútor vykonal pri výkone rozhodnutia oprávneného L. Ž. dražbu ďalšej mojej nehnuteľnosti, a to bytu č. 9 v bytovom dome súp. č. vchod B na parc. č. v podiele 1/1 a spoluvlastnícky podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu o veľkosti 5182/115491, v k. ú. K.. Táto bola speňažená na dražbe dňa 15. 3. 2013 za najvyššie podanie vo výške 16.010 EUR, kde príklep bol udelený -opäť- oprávnenému L. Ž.“.

Uznesením okresného súdu č. k. 9 Er/2230/2008-225 z 5. júna 2013 bol schválený príklep udelený oprávnenému ako vydražiteľovi nehnuteľnosti — bytu č. 9 v bytovom dome súp. č. vchod B na parc. č. v podiele 1/1 a spoluvlastnícky podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu o veľkosti 5182/115491, v k. ú. K.

Sťažovateľ tvrdí, že „Uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 9 Er/22330/2008-225 zo dňa 5. 6. 2013, porušil rozhodujúci sud Okresný sud Prievidza moje ústavné právo - základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... konkrétne porušenie vidím v tom, že - predmetným

uznesením bol schválený príklep exekútora pri výkone exekúcie na vymoženie pohľadávky, ktorá už bola vysporiadaná (istina doplatená 17. 3. 2009 a zmluvná pokuta za obdobie omeškania od 16. 12. 2005 do 17. 3. 2009 vo výške 78.802,36 EUR (2000 SKK x 1188 dní) fakticky bola vysporiadaná resp. pri správnom postupe exekútora pri rozvrhovaní výťažku mala byť uspokojená na základe rozvrhu výťažku z dražby zo dňa 4. 6. 2012; ďalej v tom, že Okresný súd Prievidza pri rozhodovaní neposudzoval skutkový stav a následne i stav právny cez tzv. prizmu dobrých mravov.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa J. H... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 9 Er/22330/2008-225 zo dňa 5. 6. 2013 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Prievidza č. k. 9 Er/22330/2008-225 zo dňa 5. 6. 2013 sa zrušuje.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 4000 € (slovom: štyritisíc EUR, ktoré mu je okresný súd Prievidza povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Prievidza je povinný uhradiť sťažovateľovi J. H. trovy konania v sume do 15 dní právoplatnosti tohto nálezu na účet právnej zástupkyne advokátky Mgr. Silvii Kaveschánovej...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek

diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd.

Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Tieto závery sa v celom rozsahu vzťahujú aj na nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí, ktorý tvorí osobitný druh civilného procesu patriaci do právomoci všeobecných súdov, ako aj ďalších orgánov verejnej moci určených osobitným zákonom.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na ujmu jedného z účastníkov súdneho konania. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia treba považovať za integrálnu súčasť práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03). Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona (m. m. II. ÚS 143/02).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Účelom označeného článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo mohlo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Takto vymedzený obsah základného práva na súdnu ochranu sa uplatňuje aj pri nútenom výkone súdneho a iného rozhodnutia (II. ÚS 143/02). Aj v exekučnom konaní sa musí zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle citovaného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil na základe predpísaného spôsobu zisťovania skutkového stavu v exekučnom konaní, ktorým je procesné dokazovanie.

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní v napadnutej veci aj okresný súd ako exekučný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu

posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 9 Er 2230/2008 z 5. júna 2013, ktorým tento súd schválil príklep súdneho exekútora Mgr. Júliusa Rosinu, Stummerova 1553, Topoľčany, na dražbe nehnuteľnosti, v konaní sp. zn. 9 Er 2230/2008 (Ex 1152/08), uskutočnenej 15. marca 2013 udelený vydražiteľovi: L. Ž., na nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v k. ú. K., zapísanú na LV č. v evidencii Správy katastra Prievidza, a to byt č. 9 vo vchode B, na 3. p. v bytovom dome súp. č. na parcele č. v podiele 1/1 a spoluvlastnícky podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu o veľkosti 5182/115491, spolu za najvyššie podanie vo výške 16 010 €, pôvodne zapísanú ako bezpodielové spoluvlastníctvo povinného J. H., v celom rozsahu.

Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým uznesením došlo k ústavne neakceptovateľnému zásahu do jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže okresný súd ním schválil príklep napriek tomu, že ide o „*vymożenie pohľadávky, ktorá už bola vysporiadaná (istina doplatená 17. 3. 2009 a zmluvná pokuta za obdobie omeškania od 16. 12. 2005 do 17. 3. 2009 vo výške 78.802,36 EUR (2000 SKK x 1188 dní) fakticky bola vysporiadaná resp. pri správnom postupe exekútora pri rozvrhovaní výťažku mala byť uspokojená na základe rozvrhu výťažku z dražby zo dňa 4. 6. 2012; ďalej v tom, že Okresný súd Prievidza pri rozhodovaní neposudzoval skutkový stav a následne i stav právny cez tzv. prizmu dobrých mravov*“.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz okresného súdu sp. zn. 10 Ro 267/2007 zo 6. mája 2008, prebieha pred okresným súdom exekučné konanie, ktoré je vedené pod sp. zn. 9 Er 2230/2008. Exekúcia sa v označenom konaní vykonáva spôsobom predaja nehnuteľností sťažovateľa (povinného) na dražbe. Prvá exekučná dražba sa uskutočnila 10. júna 2011 a exekútor na nej speňažil rozostavaný neskolaudovaný rodinný dom na parcele č. a parcely č., parcely registra C KN, k. ú. K., zapísané na LV č. Správa katastra Prievidza. Príklep bol udelený vydražiteľovi –

oprávnenému L. Ž. Uznesením č. k. 9 Er/2230/2008-152 z 19. apríla 2012 okresný súd príklep schválil.

Dňa 4. júna 2012 vykonal poverený exekútor rozvrh výt'ážku z dražby nehnuteľnosti, pričom rozdeľovanú podstatu tvorilo najvyššie podanie získané na dražbe, t. j. suma 100 100 €. Z rozdeľovanej podstaty sa pohľadávky uspokojovali v nasledovnom poradí a nasledovným spôsobom:

1. pohľadávky podľa § 157 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku – súdne trovy a trovy exekúcie v exekučnom konaní sp. zn. Ex 1152/08 vedenom v prospech L. Ž. uspokojené z rozdeľovanej podstaty v nasledovnom rozsahu:

a) súdny poplatok za vydanie poverenia sp. zn. Ex 1152/08 (nárok oprávneného L. Ž. vo výške 16,60 €),

b) trovy súdneho konania (nárok oprávneného L. Ž. vo výške 709,59 €),

c) náhrada hotových výdavkov exekútora 617,74 € (444 x poštovné 1,3 €, 7 x poštovné 1,1 €, neuhradená časť hotových výdavkov za znalecké posudky 32,84 €),

d) odmena exekútora za zriadenie exekučného záložného práva na piatich nehnuteľnostiach v sume 165,95 € (14 x 33,19 €) + 20 % DPH (33,19 €),

e) odmena exekútora vo výške 20 % zo základu na jej určenie 80 067,03 €, t. j. 16 013,41 € + 20 % DPH (3 202,68 €);

2. pohľadávky podľa § 157 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku – pohľadávky zabezpečené záložným exekučným právom uspokojené z rozdeľovanej podstaty v nasledovnom rozsahu:

a) istina vo výške 4 979,09 € uspokojená v plnom rozsahu,

b) zmluvná pokuta vo výške 2 000 Sk za každý deň omeškania, počnúc dňom 16. decembra 2005 do zaplatenia, t. j. do 10. júna 2011, prihlásená vo výške 132 908,45 € (za 2002 dní omeškania), uspokojená v rozsahu 74 361,75 €.

Pretože sa rozdeľovaná podstata po uspokojení pohľadávok trov exekúcie, trov súdneho konania, istiny a čiastočnom uspokojení zmluvnej pokuty vymáhaných v exekúcii sp. zn. Ex 1152/08 vedenej v prospech oprávneného L. Ž. vyčerpala, neprichádzalo do úvahy uspokojenie iných pohľadávok.

Rozvrh výťažku schválil okresný súd uznesením č. k. 9 Er 2230/2008-201 z 8. novembra 2012.

Keďže výťažok z prvej exekučnej dražby v predmetom exekučnom konaní nepostačoval na plné uspokojenie všetkých prihlásených pohľadávok, uskutočnil poverený súdny exekútor druhú dražbu nehnuteľnosti sťažovateľa 15. marca 2013. Na tejto dražbe speňažil súdny exekútor nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v k. ú. K., zapísanú na LV č. v evidencii Správy katastra Prievidza, a to byt č. 9 vo vchode B, na 3. p. v bytovom dome súp. č. na parcele č. v podiele 1/1 a spoluvlastnícky podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu o veľkosti 5182/115491, spolu za najvyššie podanie vo výške 16 010 €, pôvodne zapísanú ako bezpodielové spoluvlastníctvo povinného J. H. Príklep bol udelený vydražiteľovi – oprávnenému L. Ž. Okresný súd príklep napadnutým uznesením č. k. 9 Er/2230/2008-225 z 5. júna 2013 schválil.

V relevantnej časti napadnutého uznesenia okresný súd uviedol:

„Dňa 10. 4. 2013 bol doručený tunajšiemu súdu návrh povereného súdneho exekútora Mgr. Júliusa Rosinu, na schválenie príklepu udeleného na dražbe nehnuteľností konanej dňa 15. 3. 2013. Z návrhu na schválenie príklepu udeleného pri dražbe nehnuteľností zo dňa 8. 4. 2013, zápisnice o udelení príklepu pri dražbe nehnuteľností z 15. 3. 2013 ako i z pripojeného exekučného spisu č. Ex 1152/08, súd zistil, že všeobecná hodnota draženej nehnuteľnosti uvedenej vo výrokovej časti tohto rozhodnutia bola určená znalcom J. H., v znaleckom posudku č. 61/2008 z 31. 12. 2008 a to podľa vyhlášky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, spolu sumou po zaokrúhlení 470.000,- Sk, čo predstavuje v prepočte 15.601,14 eur ktorá suma predstavovala i najnižšie podanie. Zo zápisnice o udelení príklepu z 15. 3. 2013 súd zistil, že na dražbe konanej dňa 15. 3. 2013 boli prítomní traja záujemcovia o dražенú nehnuteľnosť, a to P. Č., F. P. a L. Ž., t. j. oprávnený, pričom príklep zo strany súdneho exekútora bol udelený záujemcovi č. 3 L. Ž., ktorý urobil na dražенú nehnuteľnosť najvyššie podanie vo výške 16.010,- eur. Námietky proti udeleniu príklepu na dražbe vznesené neboli. O priebehu dražby poverený súdny exekútor vyhotovil zápisnicu o udelení príklepu na dražbe nehnuteľnosti zo dňa 15. 3. 2013.

V predmetnej exekučnej veci zo spisu 9 Er 2230/2008 súd zistil, že v predmetnej exekučnej veci už došlo k dražbe nehnuteľností povinného dňa 10. 6. 2011, a to nehnuteľností zapísaných na LV č. v k. ú. K., príklep súdneho exekútora bol schválený uznesením tun. súdu č. k. 9 Er 2230/08-152 z 19. 4. 2012, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 17. 7. 2012. Dňa 4. 6. 2012 poverený súdny exekútor vykonal aj rozvrh výťažku z dražby uvedenej nehnuteľnosti, na základe ktorého rozvrhu výťažku nebolo uspokojená v plnom rozsahu príslušenstvo vymáhané v tomto exekučnom konaní, preto súd dospel k záveru, že pokračovanie predmetnej exekúcie dražením nehnuteľnosti vo vlastníctve povinného bolo v tomto konaní ďalej dôvodné. Rozvrh výťažku bol schválený uznesením tun. súdu 9 Er 2230/08-201 z 8. 11. 2012, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 24. 1. 2013.

Z doložených listinných dôkazov zo strany povereného súdneho exekútora, a to pripojeného spisu č. Ex 1152/08 ako i z aktuálneho výpisu z LV č. v k. ú. K. súd zistil, že k draženej nehnuteľnosti uvedenej vo výroku tohto rozhodnutia, zapísanej v uvedenom LV, sú v časti C zapísané ťarchy, a to záložné právo v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov v zmysle § 15 Zák. č. 182/1993 Zb., ďalej exekučné záložné právo súdneho exekútora Mgr. Rosinu zriadené v tomto exekučnom konaní, V. K., V. K., P. Š., J. D., L. Ď., A. K., E. T., S. M., K., F., P. a v súčasnosti i P.

Pri rozhodovaní o schválení príklepu súdneho exekútora súd vychádzal z vyššie uvedených listinných dôkazov, ako i z listinných dôkazov pripojených v spise tun. súdu 9 Er 2230/2008. Preskúmaním doložených listinných dôkazov súd zistil, že nehnuteľnosť uvedená vo výrokovej časti tohto rozhodnutia bola doposiaľ v bezpodielovom spoluvlastníctve povinného a jeho manželky B. H. Poverený súdny exekútor zvolil spôsob vykonávania exekúcie predajom nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve povinného a jeho manželky. Oprávnený dal súhlas k predaju dražených nehnuteľností v podaní z 6. 10. 2008. Cena draženej nehnuteľnosti bola určená v znaleckom posudku č. 61/2008 z 31. 12. 2008, spolu sumou po zaokrúhlení 470.000.- Sk, čo predstavuje v prepočte 15.601,14 eur, ktorá suma predstavovala i najnižšie podanie. Z pripojeného spisu Ex 1152/08 súd zistil, že upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 6. 10. 2008, upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľností z 6. 10. 2008, exekučný príkaz predajom nehnuteľnosti z 4. 11. 2008, znalecký posudok na cenu nehnuteľností č. 61/2008 zo dňa 31. 12. 2008, vyhláška

o dražbe nehnuteľností z 4. 2. 2013, boli povereným súdnym exekútorom doručené všetkým osobám stanoveným v § 135 ods. 2, v § 137 ods. 2, v § 139 ods. 5, v § 141 ods. 1 Exekučného poriadku, pričom žiadna z oprávnených osôb nevzniesla proti udeleniu príklepu námietky v zmysle § 147 ods. 1 Exekučného poriadku.“

V nasledujúcej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd na základe skutkových zistení formuloval svoje právne závery, keď uviedol:

„Vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej exekučnej veci a z doložených listinných dôkazov, po preskúmaní doloženého spisového materiálu, súd zistil, že poverený súdny exekútor pri vykonávaní predmetnej dražby dodržal procesný postup stanovený v § 134 a nasl. Exekučného poriadku, a keďže súd nezistil žiadne procesné pochybenia, pre ktoré by nebolo možné príklep udelený exekútorom schváliť, rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia. Čo sa týka doby, ktorá uplynula od vypracovania znaleckého posudku, ktorým bola zistená cena draženej nehnuteľnosti, v tej súvislosti súd udáva, že uvedenú cenu draženej nehnuteľnosti nikto z oprávnených osôb v súčasnosti ani v čase vypracovania posudku nenamietal, pričom dražby uvedenej nehnuteľnosti sa zúčastnili celkovo traja dražitelia, pričom najvyššie podanie bolo teda výsledkom aktuálneho dopytu po uvedenej nehnuteľnosti, preto súd udelený príklep v celom rozsahu schválil. V exekučnom konaní bolo dodržané i ustanovenie § 151 h ods. 6 Obč. zákonníka v platnom znení, v zmysle ktorého exekučné konanie na záloh možno viesť iba vtedy, ak je oprávneným záložný veriteľ alebo ak záložný veriteľ s výkonom rozhodnutia alebo s exekúciou súhlasí. V predmetnej veci bolo ako prvé v poradí zriadené exekučné záložné právo súdneho exekútora Mgr. Júliusa Rosinu, práve na návrh oprávneného v tomto exekučnom konaní, na základe čoho je dodržané i citované ustanovenie zákona.“

Z už judikovaných záverov ústavného súdu o súdnej exekúcii ako súčasť základného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06) vyplýva, že súdna exekúcia vykonávaná podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov musí byť uskutočňovaná aj v súlade s princípmi spravodlivého procesu v širšom slova zmysle, ktoré sú obsiahnuté v čl. 46 až čl. 48 ústavy.

Sťažovateľ mal a stále má na ochranu svojich práv v exekučnom konaní k dispozícii celý rad procesných nástrojov, pričom podľa zistení ústavného súdu niektoré i využil (2 x podal návrh na odklad exekúcie, raz na zastavenie exekúcie).

Čo sa týka námietky sťažovateľa súvisiacej s vymožením pohľadávky oprávneného pozostávajúcej z istiny a zmluvnej pokuty, ústavný súd zistil, že rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 9 Er 2230/2008 z 8. novembra 2012, ktorým schválil rozvrh výťažku v poradí prvej dražby v predmetnej exekučnej veci a ktoré určuje poradie a spôsob uspokojenia pohľadávok, bolo sťažovateľovi riadne doručené a nadobudlo právoplatnosť 24. januára 2013. Pred týmto rozhodnutím poverený exekútor vykonal rozvrh výťažku, o ktorom spísal zápisnicu, ktorú doručoval okrem iných i sťažovateľovi. Sťažovateľ mal možnosť v súlade s § 161 ods. 1 Exekučného poriadku vzniesť proti rozvrhu výťažku námietky. Zo zistení ústavného súdu ale vyplýva, že sťažovateľ tento procesný inštitút (námietky) nevyužil.

Podľa názoru ústavného súdu z uznesenia okresného súdu o schválení rozvrhu výťažku, ako i zo zápisnice súdneho exekútora o rozvrhu výťažku jednoznačne vyplýva poradie a spôsob uspokojenia pohľadávok v exekučnom konaní, ako aj skutočnosť, že výťažok získaný speňažením nehnuteľnosti sťažovateľa na prvej dražbe 10. júna 2011 nepostačoval na uspokojenie všetkých pohľadávok v celom rozsahu. Práve táto skutočnosť bola dôvodom na uskutočnenie druhej exekučnej dražby 15. marca 2013. Proti udeleniu príklepu oprávnenému na dražbe 15. marca 2013 sťažovateľ nevzniesol námietky.

Pre ústavný súd bolo rozhodujúce zistenie, že okresný súd pri rozhodovaní o schválení príklepu skúmal, či poverený súdny exekútor uskutočnil exekúciu predajom nehnuteľnosti podľa § 134 a nasl. Exekučného poriadku, t. j. či v konaní o dražbe nehnuteľnosti nedošlo k takej procesnej vade, ktorá by mohla mať negatívny vplyv na správnosť schválenia príklepu, resp. k inému porušeniu zákona s takými dôsledkami. Následne zákonnosť postupu súdneho exekútora v uvedenej veci právne relevantným spôsobom odôvodnil, keď dospel k právnemu záveru, že na schválenie príklepu boli splnené zákonné podmienky (postup podľa § 166 a nasl. Exekučného poriadku, nevznesenie námietok proti príklepu).

Podľa názoru ústavného súdu právne závery, na ktorých je založené napadnuté uznesenie okresného súdu, nie sú arbitrárne, naopak, sú primeraným spôsobom odôvodnené, a preto ich ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že okresný súd „*neposudzoval skutkový stav a následne i stav právny cez tzv. prizmu dobrých mravov*“, ústavný súd konštatuje, že zo sťažnosti vyplýva, že táto časť jeho argumentácie sa vzťahuje na exekučný titul.

Podľa 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z citovaného ustanovenia Exekučného poriadku vyplýva, že exekučný súd má povinnosť preskúmať exekučný titul v zákonom ustanovenej lehote ešte pred udelením poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný (okresný) súd posudzuje exekučný titul predovšetkým z formálnej a materiálnej stránky jeho vykonateľnosti. Z uvedeného zreteľne vyplýva, že v tom štádiu exekučného konania, v ktorom sa rozhoduje o schválení príklepu, už exekučný súd nemá dôvod opätovne skúmať exekučný titul.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi sťažovateľom označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom okresného súdu pri rozhodovaní v preskúmvanej veci, ktorý vyústil do napadnutého uznesenia, neexistuje taká príčinná súvislosť, na ktorej základe by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd reálne mohol dospieť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už nezaoberal jeho ďalšími návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2014